

CZÉBELY LAJOS

Három piros hajnal

*Először indultam
tavaszi melegben,
égre föltekintek,
látok fehér angyalt,
látom fehér ingem.
Még mikor a nap kelt,
akkor levettem,
testem illatával
bokorra vettem.*

*Másodszor indultam
magamat keresni,
istennek szálásán
magamat fellelni,
vittem is magammal
egy szép aranytálat,
másokat etetni.
Hiába visszaút:
száraz ágat igen,
ingem meg nem leltem,
egy ágra feltűzve
sorsom, azt betűzve,
idegen betűkbe
homlokom ütöttem.
Bolondul kötöttem
ebet a karóhoz,
régem hallott mesét
a jelennel szőttem --
álmot a valóhoz.*

*Harmadszor indulok,
ingemre vércseppet,
lelkembe fájdalmat
ördögök hintenek,
álsággal vádolnak.
Az fáj a legjobban:
talán igazuk van.
Vajon ki gyógyít meg?*

Majd az igaz Isten.

Éhe zsolnárnak

*Tompulnak az ősi fénysugarak
itt belül, de kint minden a régi,
dermednek a régi, meleg szavak,
földivé vált az is, ami égi.*

*Mint bolondot bízott, Uram, reád
egy régi barátunk, s igaza volt.
Órizünk azóta házat, hazát,
homlokunkon mégis maradt a folt.*

*Önző az ember, magára gondol,
mindig magára, mert élni szeret.
Gond hátán gond, mint macska dorombol:
Fogat fogért, szemért szemet!*

*Mint jégverés az idegen szavak.
S ki gyakran láttam a napot kelni,
egy régi zsolnárt a boltív alatt
lesz-e még alkalmam énekelni?*

Életrajzi vázlat

*A múlt földereng, mint éneklő virág
töviskoszorúval kerített sivatagban.*

*A jelen napfénytől izzó kövei
alól újra s újra feltör
a közöny, miközben gerinctelen hegyek
hívását hallgatod egy-egy vasárnapon.*

*A jövő – míg ölelésed melegít – minden
teremtett állatot ébresztő csönd.*

